

พระราชบัญญัติการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์*
A NATIONAL EDUCATION ACT FOR THE EDUCATIONAL ADMINISTRATION
IN THE AGE OF GLOBALIZATION

ลักขณา กสิกรรม และ พระมหาอุดร อุตโตโร

Lukkana Kasikam and Phramaha Oudorn Uttaro

วิทยาเขตนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Nakhon Sawan Campus, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Faculty of Social Sciences, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Email: pickLakkana@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความเรื่องพระราชบัญญัติการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เพื่อจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องถูกต้องตามบริบทตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และเพื่อการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ แนวคิดที่สามารถสรุปได้ดังนี้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติของการจัดการศึกษาสำหรับประเทศไทยโดยมีค่าสำคัญ คือพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขซึ่งในทุกมาตราสามารถส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนรู้สู่การพัฒนาคนในศตวรรษที่ 21 ยุคโลกาภิวัตน์มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง โดยมีการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการศึกษา คุณภาพของการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์จึงต้องเป็นการศึกษาที่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อประโยชน์สำหรับชีวิตประจำวันในการปฏิบัติหน้าที่และการศึกษาต่อ การจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ โดยเฉพาะครูต้องเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับทักษะที่สามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ทักษะสำคัญที่จำเป็นต้องใช้ในยุคโลกาภิวัตน์เป็นทักษะที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีที่คนต้องมีการปรับตนเองด้วยการเพิ่มทักษะใหม่ และการเพิ่มทักษะใหม่ที่เป็นต่อการศึกษาก็ต้องสามารถทำให้ผู้เรียนนำข้อมูลสารสนเทศมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพ รวมทั้งการหนุนเสริมสถาบันทางสังคมให้แข็งแกร่งและเอื้อต่อการพัฒนาคนเพื่อการพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงมีการเรียนรู้สู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง มีการส่งสมทุนทางปัญญาเชื่อมโยงการค้นคว้าวิจัยและพัฒนาสู่การเสริมสร้างขีดความสามารถในการประกอบสัมมาอาชีพ

คำสำคัญ: พระราชบัญญัติการศึกษา; โลกาภิวัตน์; การจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์

* Received February 28, 2023; Revised March 3, 2023; Accepted April 6, 2023

ABSTRACT

The study entitled “A National Education Act for the Administration of Education in the Age of Globalization” aimed at the following objectives: 1) examining a National Education Act; 2) administrating education within the framework of a National Education Act; and 3) administrating education in the age of globalization. A National Education Act for Thailand’s educational administration focuses on developing Thai people as a whole human being with body, mind, intellect, knowledge, and morals. Every section of the Act that promotes the development of human resources and educational administration, in support of personal development in the twenty-first century, leads to the development of the whole human being, based on morality and culture, and the ability to coexist with others happily. The age of globalization has had a significant influence on educational administration as technology has been used in education. In the age of globalization, the quality of educational administration must allow students to use technology to the advantage of performing their obligations and furthering their education in their everyday lives. In the age of globalization, educational administration must change, particularly for teachers, who must modify their teaching approach to focus on students acquiring skills that can be utilized in their life. The significant skills required in the age of globalization are those connected to technology, where people must adapt by learning new skills. Having new skills required for education must help learners to utilize information effectively in their daily lives.

Keywords; National Education Act; Globalization; Educational Administration in the Age of Globalization

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีความสำคัญในการกำหนดแนวทาง และกรอบการจัดการศึกษาของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบการปฏิบัติงานของบุคลากรทางการศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจสามารถทำให้กระบวนการทั้งหมดอยู่ในวิถีทางเดียวกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญต่อระบบการศึกษาเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวเข้าสู่ความเจริญได้อย่างยั่งยืน ตลอดจนเกิดสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 เช่น ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา และความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวดที่ 1 บททั่วไปความมุ่งหมาย และหลักการในหมวดที่ 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญเนื่องด้วยตามหมวดที่ 6 มีคำสำคัญอยู่หลายคำแต่ที่เป็นคำหลักของการจัดการเรียนรู้คือมุ่งเน้นในการพัฒนาคนไทย

เพราะฉะนั้น การเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องเป็นอย่างไรที่จะพัฒนาในทุกมิติของการศึกษาไทยเพื่อเน้นในเรื่องการพัฒนาทรัพยากรที่สำคัญดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นพลังในการขับเคลื่อนที่มีส่วนในการผลักดันขีดความสามารถการพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าด้านอื่นเลยได้แก่ ด้านวัยเรียน การพัฒนาเด็กวัยเรียนเพื่อรองรับนโยบาย ประเทศไทย 4.0 มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวัยแรกเกิด 1,000 วัน โดยต้องเน้นหลักการส่งเสริมให้มนุษย์ได้รับการพัฒนาตามบุคลิกลักษณะ (personality) และความสามารถ (Competence) อันแตกต่างของผู้เรียนเป็นสำคัญ ระบบการศึกษาต้องมีหลากหลายไม่มีการปิดกั้นความคิดต้องกระตุ้นให้มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำสิ่งใหม่ ๆ ให้มีแนวทางในการสำรวจความสามารถ และบุคลิกลักษณะที่เหมาะสมตลอดเวลาเพื่อให้นักเรียนได้เติบโต และทำงานในสิ่งที่ชอบ และสอดคล้องกับบุคลิกภาพของเด็กในขณะเดียวกันคุณครูต้องมีทักษะที่ดีในการร่วมสำรวจความต้องการ ความสามารถ และบุคลิกภาพที่เหมาะสมของเด็กในแต่ละคน

การก้าวเข้าสู่โลกยุคโลกาภิวัตน์เข้มข้นส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วนของสังคมทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า วัฒนธรรมการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมาตรฐานเดียวกันทั่วโลก เป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มคุณภาพสินค้า และบริการ ในที่นี้ รวมถึงผลกระทบอันเกิดกับภาคส่วนการศึกษาอันเป็นภาคส่วนสำคัญของการสร้างคน และการผลิตองค์ความรู้ด้วยเช่นเดียวกัน เช่น ทำให้การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางโดยการพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้สามารถทำได้อย่างสะดวก และรวดเร็ว ทั้งนี้ การปฏิรูปการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ครู นักเรียน ชุมชน และองค์กรต่าง ๆ ร่วมกันผลักดัน และขับเคลื่อนระบบการศึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายซึ่งปัจจัยหลักที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายคือ ครูผู้สอนที่จะต้องเปลี่ยนแปลงจากบทบาทเดิมเป็นบทบาทใหม่โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูสามารถวางแผน และจัดหลักสูตรจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ ปฏิรูปสื่อ เทคโนโลยีให้ทันสมัย พัฒนาการวิจัยในชั้นเรียนตลอดจนปฏิรูปการวัด และประเมินผลได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้น เมื่อโลกเปลี่ยนแปลงไประบบการศึกษาจึงต้องเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกหรืออาจสามารถจัดการศึกษาให้เป็นตัวนำของกระแสสังคมโดยริเริ่มให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้รับการศึกษา ในบทความนี้จะกล่าวถึงแนวทางการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์สำหรับประเทศไทย พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ จึงมีความสำคัญในการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตในส่วนของผู้ที่ต้องรับการศึกษาอาจเสนอแนวคิดแนวทางการจัดการศึกษาที่เห็นว่าควรจะต้องเพิ่มเติมหรืออาจจะต้องตัดบางส่วนที่ไม่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์

โลกาภิวัตน์ คือ “ปรากฏการณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกได้ถูกเปลี่ยนรูปหรือแปลงเข้าหากันอย่างใกล้ชิดมากขึ้น ทั้งในด้านของการรับรู้ และการกระทำในเรื่องราวต่าง ๆ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนซึ่งในเรื่องหรือประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในที่ซึ่งห่างไกลมากและข้ามพรมแดนของชาติ สามารถถูกรับรู้ และมีผลต่อตัวเราอย่างรวดเร็วโดยมีเทคโนโลยีการสื่อสารเป็นตัวช่วย”

ความหมายของการจัดการศึกษา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญของคนทั่วโลกในยุคปัจจุบัน และอนาคต โดยการศึกษาจะมีความสำคัญ และมีความจำเป็นยิ่งขึ้นสำหรับทุกคน เพราะการศึกษามีส่วนสำคัญทำให้คนสามารถพัฒนาตนเองไปสู่ความเจริญก้าวหน้าไป ทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และที่สำคัญ

การศึกษาสามารถสร้างให้คนเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงาน นวัตกรรม สร้างทฤษฎีที่เป็นคุณประโยชน์ให้กับมวลมนุษยชาติ รวมไปถึงการสร้างสรรพสิ่งต่าง ๆ บนโลกนี้ เพราะขอบเขตของการศึกษาไม่เพียงการสร้างความรู้ให้กับผู้เรียนเท่านั้น หากแต่การศึกษาสามารถสร้างความเป็นมนุษย์ ซึ่งหมายถึง สัตว์ที่รู้จักใช้เหตุผล สัตว์ที่มีจิตใจสูง ดังนั้น การศึกษาจึงหมายถึงการที่มนุษย์นำความรู้จากบรรพบุรุษมาศึกษาเพิ่มเติมแล้วตั้งเป็นกฎเกณฑ์ หรือทฤษฎีขึ้นมา และการศึกษาเพื่อสนองความต้องการหรือแก้ปัญหาจนพบแนวคิดหรือสิ่งประดิษฐ์จนได้รับการยอมรับของคนทั่วไป

การศึกษาต้องสร้างให้คนสามารถใช้องค์ความรู้เก่าที่มีคุณค่าและรักษาไว้ และยอมรับสิ่งใหม่มีสร้างประโยชน์ให้แก่มนุษย์ ทั้งสองสิ่งนี้ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนเพื่อเปลี่ยนสภาพจากคนทั่วไปให้เจริญสู่ความเป็นมนุษย์เพื่อทำหน้าที่พัฒนาโลกให้ก้าวหน้า มีความสะดวกสบาย และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ทำในสิ่งที่เคยเป็นเพียงความฝันของคนในอดีต และปัจจุบันกลายเป็นความจริง แต่การศึกษาที่กล่าวถึงนี้จะต้องเป็นการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งทั่วโลกมุ่งมั่นที่จะสร้างคุณภาพการศึกษาให้เกิดขึ้นกับประชากรของแต่ละประเทศ ดังนั้น การจัดการศึกษาจึงมีทั้งลักษณะของความร่วมมือ และการแข่งขันเพื่อสร้างคุณภาพการศึกษา สำหรับคุณภาพการจัดการศึกษาในปัจจุบัน กล่าวได้ว่าสามารถสร้างได้ไม่ยากนัก เพราะเป็นการศึกษาที่ทำให้คนมีความสุข และใช้องค์ความรู้จากการศึกษาที่ได้รับมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างดี สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง และที่สำคัญคือมีความมุ่งมั่นมีความรับผิดชอบต่อสังคม และส่วนรวม ประเทศที่ประสบผลสำเร็จในการพัฒนาทุกประเทศได้ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชน หากสามารถใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนมีขีดความสามารถมีศักยภาพเต็มสมบูรณ์ตามอัตภาพของแต่ละบุคคลแล้ว การพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ ก็สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีทรัพยากรบุคคลที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สังคมโลกในอนาคตที่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้และเป็นสังคมแห่งปัญญา คุณลักษณะดังกล่าวนี้ ถือได้ว่าเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ กล่าวกันว่า ผู้เรียนจะมีคุณภาพได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการศึกษา อบรมสั่งสอน จากครูที่มีคุณภาพและระบบการศึกษาที่มีคุณภาพ ดังนั้น หากจะกล่าวถึงการศึกษาในอนาคต ความหมายของคำว่า “การศึกษา” ในที่นี้ ควรหมายถึง การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

หมวด 1 ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 6-7

จัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้อง การเมือง การปกครอง สิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ภาควิชาใจในความเป็นไทย อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

การศึกษาตลอดชีวิต มาตรา 8

พัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

การจัดระบบโครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษา มาตรา 9

มีเอกภาพด้านนโยบายหลากหลายในการปฏิบัติกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษาและ อปท. กำหนดมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา ส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพ ระดมทรัพยากร และมีส่วนร่วมบุคคล ชุมชนและองค์กรต่าง ๆ

หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

สิทธิ เรียนฟรี อย่างน้อย 12 ปี อย่างมีคุณภาพ สิทธิและโอกาสพิเศษ สำหรับผู้มีความบกพร่อง พิการ ทูพพลภาพ ตั้งแต่แรกเกิดหรือบุคคลไม่สามารถพึ่งตนเองได้ จัดรูปแบบการศึกษาที่เหมาะสมกับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ หน้าที่ ส่งบุตรหลานหรือบุคคลในความดูแลได้รับการศึกษาภาคบังคับ

สิทธิในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมาตรา 12

รัฐ เอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ สถาบันสังคมอื่น

สิทธิของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง มาตรา 13

สนับสนุนจากรัฐ อบรมเลี้ยงดู การให้การศึกษา เงินอุดหนุน จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่บุตร หลานลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี ค่าใช้จ่ายในการศึกษา

ผู้สนับสนุนการจัดการศึกษามาตรา 14

ความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูเงินอุดหนุนการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี

หมวด 3 ระบบการศึกษามาตรา 15-21 มี 3 รูปแบบ ดังนี้

การศึกษาในระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษานอกระบบการศึกษาในระบบ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 12 ปี ระดับและประเภทเป็นไปตามกฎหมายกำหนด การศึกษาระดับอุดมศึกษา ระดับต่ำกว่าปริญญา ระดับปริญญา

การศึกษาภาคบังคับมาตรา 17

ให้การศึกษาภาคบังคับ 9 ปี เด็กมีอายุย่างปีที่ 7 เรียนถึงย่างปีที่ 16 ยกเว้นสอบได้ชั้นปีที่ 9 การนับอายุ เป็นไปตามกฎกระทรวง

การจัดการศึกษาปฐมวัยและการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษาดังนี้

มาตรา 18 สถานพัฒนาปฐมวัย

ศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น โรงเรียนของรัฐ เอกชนโรงเรียนสังกัดสถาบันพุทธศาสนา หรือศาสนาอื่น ศูนย์การเรียนรู้ สถานที่เรียนที่หน่วยงานจัดการศึกษา นอกโรงเรียน บุคคล ชุมชน และองค์กรต่างๆ เป็นผู้จัด

หมวด 4 แนวการจัดการศึกษามาตรา 22-30

ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถพัฒนาตนเองได้มีความสำคัญที่สุด แนวทางของการจัดการศึกษาทุกระบบต้องเน้นความสำคัญดังต่อไปนี้ ความรู้ กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมตามระดับ คุณธรรม

หมวด 5 การบริหารและการจัดการศึกษามาตรา 33-46

ส่วนที่ 1 การบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐกระทรวงมีอำนาจหน้าที่

ส่งเสริมและกำกับดูแลการศึกษาทุกระดับ กำหนดนโยบาย แผนและมาตรฐาน สนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา ส่งเสริม ประสานงานการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมและกีฬา ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลการจัดการศึกษา ราชการอื่นที่มีกฎหมายกำหนดเป็นอำนาจหน้าที่ในกระทรวง

หมวด 7 ครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา มาตรา 42-57

องค์กรวิชาชีพ กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบประกอบวิชาชีพกำกับดูแล การปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณผู้บริหารต้องมีใบประกอบวิชาชีพครูต้องมีใบประกอบวิชาชีพผู้บริหารครู

ต้องมีใบประกอบวิชาชีพครูคณาจารย์ ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระดับปริญญาไม่ต้องมีใบประกอบวิชาชีพครู

หมวด 8 ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา มาตรา 48-62

ระดมทรัพยากรลงทุนการจัดการศึกษารัฐเอกชนองค์กรปกครองท้องถิ่น บุคคล ครอบครัวชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพสถาบันศาสนา สถาบันประกอบการ สถาบันสังคมอื่น

หมวด 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

จัดสรรคลื่นความถี่ สื่อตัวนำและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการส่งวิทยุกระจายเสียง โทรศัพท์ ส่งเสริมและสนับสนุนในการผลิตและพัฒนาแบบเรียน ตำรา สื่อ พัฒนาบุคลากรด้านผู้ผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยี ส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนา การผลิตและพัฒนาเทคโนโลยี รัฐต้องจัดให้มีหน่วยงานกลางทำหน้าที่ พิจารณาเสนอนโยบาย แผน ส่งเสริม และประสานการวิจัย การพัฒนา และการใช้เทคโนโลยีผู้เรียนมีสิทธิ ได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยี (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับ 2. เว็บไซต์)

สรุปแนวคิดที่ได้จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติกล่าวโดยสรุปเป็นความสำคัญของการจัดการศึกษาสำหรับ ประเทศไทยโดยมีคำสำคัญ คือพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และ คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติกำหนด สามารถ อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขซึ่งในทุกมาตราสามารถส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับการ จัด การศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์

รูปแบบของการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์

รูปแบบของการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ต้องปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการของผู้เรียนให้ มากที่สุดชัดเจนที่สุด คือ ผู้สอนต้องประเมินผลโดยมีเป้าหมายปลายทางที่สำคัญ คือ ความรู้ความเข้าใจของ ผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนซึ่งยังอาจไม่เพียงพอสำหรับการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบันและในอนาคต เพราะความ ต้องการของผู้เข้ารับการศึกษายังมีความต้องการมากกว่านั้น นั่นคือ มีความต้องการที่จะใช้ความรู้ทักษะ และประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนเพื่อนำไปใช้ศึกษาต่อหรือใช้ประกอบอาชีพได้ กล่าวสั้น ๆ ได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนปัจจุบันคือเรียนไปให้เกิดความรู้แล้วนำความรู้นั้นไปใช้ได้จริงในชีวิต

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นได้ว่า ในการจัดการศึกษาในปัจจุบันและอนาคต ครูจะต้องสร้างทักษะ และประสบการณ์ที่พัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถ รู้จักปรับความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ใน ชีวิตจริงได้และเมื่อเทคโนโลยีหรือระบบต่างๆ ในโลกนี้เปลี่ยนแปลงไป ผู้ที่ผ่านระบบการศึกษาแล้วจะต้อง สามารถปรับความรู้ที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ดังที่เกิดแนวคิดของกระบวนการที่เรียกว่า Reskill-Upskill ซึ่งขออธิบายไว้ ดังนี้

1. การเสริมทักษะใหม่ (Reskill) การเสริมทักษะเพิ่มเติมในความเชี่ยวชาญเดิมในบริบทใหม่ เพื่อเพิ่มความสามารถของผู้ปฏิบัติงานเดิมในบริบทใหม่ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มคุณค่าของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่อ ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานให้กับองค์กรเป็นอย่างมาก เมื่อพิจารณาในแง่ของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการ ปฏิบัติงานนั้นที่ผ่านมาผู้ปฏิบัติงานได้มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด แต่เมื่อมีการพัฒนาเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยมีรูปแบบการใช้ที่เปลี่ยนแปลงไป ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่ ผู้รับผิดชอบของหน่วยงานจะต้องเสริมทักษะใหม่เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานนั้นมีความแม่นยำ มีความมั่นใจในการ

ปฏิบัติงานกับเทคโนโลยีใหม่ซึ่งถือว่าการเสริมทักษะใหม่เพื่อพัฒนาบุคลากรและเป็นการสร้างขวัญกำลังใจให้กับบุคลากร

สำหรับวิชาชีพครูนั้น แต่เดิมมาครูจะเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนการสอน โดยบทบาทหน้าที่ของครูจะต้องได้รับการเสริมทักษะใหม่ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำงานของครู เพราะบทบาทของครูยังเป็นบทบาทที่มุ่งเน้นทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนไม่แตกต่างไปจากเดิม เพียงแต่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เปลี่ยนจากกระบวนการที่ครูทำหน้าที่เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน มาสู่รูปแบบของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูจะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือเป็นผู้ฝึกให้กับผู้เรียนได้เรียนรู้โดยใช้ศักยภาพของตนเองให้มากที่สุด

2. การเพิ่มทักษะใหม่ที่สำคัญ (Upskill) การพัฒนาทักษะทั้งหมดของผู้ปฏิบัติงานสำหรับงานอื่นๆ การเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ๆ หรือการฝึกทักษะที่จำเป็นและสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ในหน้าที่ใหม่ภายในองค์กรเดิม

หากพิจารณาเกี่ยวกับการเพิ่มทักษะใหม่ที่สำคัญให้กับครูจะพบว่า เรื่องของการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนน่าจะเป็นทักษะใหม่ที่สำคัญสำหรับครู กล่าวได้ว่าการเสริมทักษะทั้ง 2 ประเด็นที่กล่าวมานี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในองค์กร เพราะเมื่อเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไปย่อมทำให้การปฏิบัติงานเปลี่ยนตามไปด้วย ดังนั้น หากต้องการเพิ่มศักยภาพของผู้ปฏิบัติงาน องค์กรต่างๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเสริมทักษะทั้ง 2 ประเด็นนี้ให้เกิดขึ้นกับบุคลากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มทักษะใหม่ที่สำคัญ เพราะหากมีเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้การดำเนินงานในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ย่อมเป็นที่จำเป็น โดยมีการเสนอแนวทางการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนยุคใหม่ไว้ ดังนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ ได้กล่าวว่าการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สามารถแบ่งออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 การเรียนรู้เพื่อรู้ หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนากระบวนการคิดการแสวงหาความรู้ และวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต

แบบที่ 2 การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้ หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความสามารถและความชำนาญรวมทั้งสมรรถนะด้านวิชาชีพสามารถปฏิบัติงานเป็นหมู่คณะสามารถประยุกต์องค์ความรู้ไปสู่การปฏิบัติ

แบบที่ 3 การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันหมายถึงการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างมีความสุข มีความตระหนักในการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีการแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยสันติวิธี

แบบที่ 4 การเรียนรู้เพื่อชีวิต หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านจิตใจ ร่างกาย และสติปัญญา ให้ความสำคัญกับจินตนาการและการคิดสร้างสรรค์ ภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

การศึกษาที่แท้จริงจึงมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือการพัฒนาผู้เรียนให้มีความเจริญเติบโตในด้านต่างๆ โดยเฉพาะศักยภาพในด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และมีทักษะการคิดขั้นสูง เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างเป็นระบบ การคิดไตร่ตรอง และการคิดสร้างสรรค์ ดังนั้น บทบาทของผู้สอนคือการสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ การชี้แนะให้ผู้เรียนมีจินตนาการสร้างสรรค์ ให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพของตนเองในการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ การคิดไตร่ตรอง และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง มีความสามารถในการปรับปรุงและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งบทบาทผู้สอนดังกล่าวนี้เป็นรากฐานทางความคิดเกี่ยวกับการเป็นโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน การเรียนรู้ที่ต้องตระหนักถึง

คุณภาพและความสามารถในการเรียนรู้เพื่อสร้างความเท่าเทียมกัน เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ และเรียนรู้ตลอดชีวิต

อดุลย์ วังศรีคุณ ได้กล่าวว่า ภาศิเครือข่ายเพื่อทักษะศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21 Century Skills หรือ P 21 เป็นองค์กรในสหรัฐอเมริกาซึ่งเกิดจากการรวมตัวของนักคิดนักการศึกษาเอกชนและหน่วยงานของรัฐร่วมกันพัฒนากรอบงานเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Framework for 21st Century Learning) เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาสำหรับศตวรรษที่ 21 เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะในศตวรรษที่ 21 ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ที่จะส่งเสริมคุณลักษณะ ดังนี้

1. มีความรู้ในวิชาแกนต่อไปนี้ คือ ภาษาอังกฤษ การอ่าน ศิลปะ ภาษา คณิตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การปกครอง และความเป็นพลเมือง
2. ความรู้ในขอบข่ายของศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วยความตระหนักในเรื่องโลก พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐกิจและการเป็นผู้ประกอบการ พื้นฐานด้านการเป็นพลเมือง พื้นฐานด้านสุขภาพ และพื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อม
3. ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ประกอบด้วยทักษะการสร้างสรรค์และนวัตกรรม ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา การสื่อสารและการรวมกลุ่ม และความร่วมมือ
4. ทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี ประกอบด้วยพื้นฐานเกี่ยวกับสารสนเทศ พื้นฐานเกี่ยวกับสื่อและ พื้นฐานเกี่ยวกับ ICT
5. ทักษะชีวิตและอาชีพ ประกอบด้วย ความยืดหยุ่นและการปรับตัว ความเป็นผู้ริเริ่มและผู้นำตัวเอง ทักษะทางสังคมข้ามวัฒนธรรม ความสามารถในการผลิตและพันธะรับผิดชอบ และภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ

สุรศักดิ์ ปาเฮ กล่าวว่า การจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งเป็นยุคแห่งสังคมข้อมูลสารสนเทศ (The Information Age) ซึ่งเรียกกันตามสมัยนิยมว่า ยุคโลกาภิวัตน์ (The Globalization) นั้น ได้ส่งผลกระทบต่อรูปแบบและกระบวนการจัดการศึกษาอย่างมาก และคงจะต้องมีการพัฒนาปรับระบบการเรียนการสอนต่อไปอย่าง ไม่หยุดยั้ง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และข้อมูลข่าวสารที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่องนั่นเอง ซึ่งตัวแปรสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลง คือ ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูงในบริบทของสังคมในปัจจุบัน ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษายุคใหม่ ประกอบด้วย 1. ภาวะเศรษฐกิจโลก ภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการจัดการศึกษาของสังคม โดยเฉพาะเศรษฐกิจการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับด้านวิทยาการเทคโนโลยีสมัยใหม่ 2. ข้อมูลสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ 3. พัฒนาการด้านศาสตร์ทางภูมิปัญญา จึงมีการพัฒนาและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภูมิปัญญาที่หลากหลาย 4. การเปลี่ยนแปลงความต้องการด้านทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรมนุษย์นับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนาศึกษา โดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 5. การปรับระบบโครงสร้างทางการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย 6. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและสารสนเทศ โดยเฉพาะความก้าวหน้าด้านวัสดุอุปกรณ์สื่อสารทางไกลจึงมีการจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้และอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงขึ้น เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์สนับสนุนการเรียนการสอนตามแนวทางการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์

ประเทศไทยนั้นได้ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีที่จะนำมาใช้กับการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาโดยกำหนดไว้

ดังต่อไปนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา มาตรา 63 รัฐต้องจัดสรรคลื่นความถี่ สื่อตัวนำ และโครงสร้างพื้นฐานอื่นที่จำเป็นต่อการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ วิทยุโทรคมนาคม และการสื่อสารในรูปอื่นเพื่อใช้ประโยชน์สำหรับการศึกษา มาตรา 64 รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตและพัฒนาแบบเรียน ตำรา หนังสือทางวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น วัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มาตรา 65 ให้มีการพัฒนาบุคลากรทางด้านผู้ผลิตและผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถและทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ มาตรา 66 ผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ได้เพื่อให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มาตรา 67 รัฐต้องส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนาการผลิต และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา รวมทั้งการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มาตรา 68 ให้มีการระดมทุนเพื่อจัดตั้งกองทุนพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาจากเงินอุดหนุนของรัฐ มาตรา 69 รัฐต้องจัดให้มีหน่วยงานกลางทำหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบาย แผน ส่งเสริมและประสานการวิจัย การพัฒนา และการใช้ รวมทั้งการประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพของการผลิตและผลการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้งกองทุนพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา โดยมีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยกองทุนพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2553 กองทุนพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นทุนหมุนเวียนและใช้จ่ายสำหรับการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต การวิจัย การพัฒนา และการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ทั้งนี้เพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่ทั่วถึง เท่าเทียม และมีคุณภาพ

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายตามโครงการการศึกษายกกำลัง 2 โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดการศึกษาที่มีความเป็นเลิศ โดยองค์ความรู้ในศตวรรษที่ 21 เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวมถึงความต้องการของตลาดงานก็เปลี่ยนแปลงไป แต่ระบบการศึกษาไทยยังปรับตัวได้ไม่เร็วพอ ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงต้องพัฒนาการศึกษาไทยไปสู่ยุคใหม่ มีการเตรียมพร้อมสำหรับทุนมนุษย์ (Human Capital) ให้ประเทศไทยมุ่งสู่ความเป็นเลิศและยั่งยืนโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการศึกษาจากเดิมที่ทำให้เด็กไทยมีความรู้และความคิดแบบ Fixed Mindset เป็นการศึกษาที่จะช่วยให้เกิดระบบความคิดแบบ Growth Mindset โดยก้าวข้ามระบบการศึกษาไปสู่การสร้างระบบนิเวศของการศึกษาหรือ Education Eco System โดยให้ความสำคัญกับคุณภาพมากกว่าปริมาณ ให้ความสำคัญกับการเพิ่มศักยภาพผู้เรียนรายบุคคล พัฒนาคูให้ทันโลก บัณฑิตบริหารสู่ CEO สำหรับโรงเรียนเพื่อความเป็นเลิศ มีการสร้างระบบนิเวศทางการศึกษาที่สมบูรณ์โดยใช้กลไกขับเคลื่อนการศึกษาร่วมกับทุกภาคส่วน โดยใช้เครือข่ายจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคสังคม จับมือกันอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อปฏิรูปการศึกษาสู่ความเป็นเลิศอย่างแท้จริงและยั่งยืน มีการปรับกระบวนการสรรหาบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งครู เพื่อให้ได้คนเก่งมาเป็นครู ปรับเปลี่ยนหลักสูตรเพื่อพัฒนาความก้าวหน้าของนักศึกษาครูและผู้บริหารสถานศึกษา และเปิดกว้างในการบริหารจัดการสถานศึกษาโดยต่อยอดจากมาตรฐานด้านคุณภาพเพื่อนำพาโรงเรียนสู่ความเป็นเลิศตามบริบทของแวดล้อมและนำพาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศและความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง

สรุป

พระราชบัญญัติการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์เป็นยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทุกด้านเช่นการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการขยายตัวทางด้านเทคโนโลยีหรือแม้กระทั่งการนำข้อมูลต่าง ๆ มากมายมาเป็นฐานแห่งการพัฒนาระบบการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษา ครูจะต้องส่งเสริม

ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างแท้จริง คือผู้สอนต้องยอมรับว่าโลกมีความเปลี่ยนแปลง โดยเทคโนโลยีมีส่วนสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของโลก จากการเปลี่ยนแปลงของโลกดังที่กล่าวมาส่งผลให้การจัดการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ต้องปรับเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้โดยนำเทคโนโลยีและสารสนเทศใหม่ ๆ มาเพิ่มคุณภาพให้กับการศึกษาโดยสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้ใช้และผู้ผลิตเทคโนโลยีที่มีคุณภาพต่อการพัฒนาสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้เรียนที่สอดคล้องสามารถตอบสนองต่อการใช้ชีวิตของผู้เรียนในอนาคตได้อย่างสมบูรณ์แบบในทุกสภาวะของการเปลี่ยนแปลงโลก

บรรณานุกรม

- กัญญกร เอี่ยมพญา. (2561). การพัฒนาวิชาชีพครู. นนทบุรี: 21 เซนจูรี่.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2560). การศึกษาระดับนานาชาติโลกาภิวัตน์: กรณีการจัดการศึกษาฮาร์วาร์ดได้. เข้าถึงข้อมูล <http://drdancando.com>. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม. พ.ศ. 2566.
- นิวัตต์ น้อยมณี. (2562). การศึกษาไทยกับยุคโลกาภิวัตน์. ฉะเชิงเทรา: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6.
- พระมหาญาณวฑฺฒน์ จิตตพจนโน และปฐมพงศ์ ศุภเลิศ. (2557). วิเคราะห์ปรัชญาแนวคิดทางการศึกษาตาม พรบ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กับแนวคิดทางการศึกษาของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตโต). *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 1(1), 104.
- พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับ 2.(2563). เข้าถึงข้อมูล <https://www.pcccr.ac.th/filesAttach/OIT/O3/1.pdf> สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม.พ.ศ.2566.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข. (2557). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ และนักรบ หมี่แสน. (2560). ความเป็นครูและการพัฒนาครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนา.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). สี่เสาหลักของการเรียนรู้. สารานุกรมวิชาชีพครูเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2563). เอกสารประกอบการประชุมโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การจัดทำประมวลสาระกฎหมายทั้งระบบที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการศึกษา เพื่อการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2560). ครูกับการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์. เข้าถึงข้อมูล <https://sites.google.com/site/nilobonnoeyps/h>. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม.พ.ศ.2566.
- หริสา ยงวรรณกร และคณะ. (2557). การปฏิรูปการเรียนรู้ของครูในยุคโลกาภิวัตน์. เข้าถึงข้อมูล <http://ejournals.swu.ac.th> สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม. พ.ศ. 2566.
- อดุลย์ วังศรีคุณ. (2557). การศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21 ผลผลิตและแนวทางการพัฒนา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์บัณฑิต วิทยาลัยมหาวิทยาลัยพิบูลสงคราม*, 8(1), 1-17.